

(2) Prospěch posluchačů se hodnotí známkami při odborných zkouškách, po případě i při kolokviích.

(3) Řádní posluchači, kteří absolvovali včítatelných deset semestrů a vykonali předepsané zkoušky, dosahují absolutoria normálního studia bohosloveckého.

§ 3.

Licenciátu bohosloví dosahují absolventi normálního studia, kteří se v dalších dvou semestrech jako řádní posluchači na fakultě věnovali zvláštnímu odbornému studiu k licenciátu a vykonali státní zkoušky podle stanoveného řádu.

§ 4.

Doktorátu bohosloví dosahují licenciáti bohosloví, kteří se v dalších dvou semestrech jako řádní posluchači na fakultě věnovali vědecké práci a byli na základě schválené disertace a vykonaného rigorosa řádně promováni.

§ 5.

Řádní posluchači, kteří hodlají dosáhnouti akademických hodností (titulů) licenciátu bohosloví a doktorátu bohosloví, jsou povinni navštěvovati zpravidla již během normálního studia kromě přednášek požadovaných tímto studiem (§ 2, odst. 1) ještě zvláštní přednášky a seminární cvičení v předepsaném rozsahu.

§ 6.

Pro posluchače, kteří nestudují za účelem absolvování normálního studia (§§ 1 a 2) nebo účelem dosažení akademických hodností (§§ 3 až 5), platí obecná nařízení o studii fakultních, pokud vládním nařízením nebude stanoveno jinak.

§ 7.

Za podmínek, jež budou stanoveny, jest možno do fakultního theologického studia započísti studia vykonaná na jiných vysokých školách nebo na diecésních a řádových učilištích bohosloveckých anebo studia vykonaná v cizině, jakož i nostrifikovati akademické hodnosti nabyté v cizině.

§ 8.

Vládním nařízením bude podrobně stanoveno, jak provést tato základní ustanovení.

§ 9.

Toto nařízení nabývá účinnosti počátkem

studijního roku 1937/38; provede je ministr školství a národní osvěty.

Dr. Beneš v. r.

Bechyně v. r.

Dr. Krofta v. r.

Dr. Černý v. r.

Dr. Kalfus v. r.

Dr. Franke v. r.

Dr. Dérer v. r.

Najman v. r.

Dr. Zadina v. r.

Machník v. r.

Ing. Nečas v. r.

Dr. Czech v. r.

Tučný v. r.

Dr. Šrámek v. r.

Dr. Spina v. r.

Zajiček v. r.

152.

Vládní nařízení

ze dne 28. června 1937,

kterým se provádějí základní ustanovení o studiu a zkouškách na katolických fakultách bohosloveckých.

Vláda republiky Československé nařizuje podle čl. III, č. 1 zákona ze dne 21. června 1934, č. 109 Sb. z. a n., o mimořádné moci nařizovací, a podle § 8 vládního nařízení ze dne 18. června 1937, č. 151 Sb. z. a n., o studiu a zkouškách na katolických fakultách bohosloveckých:

I. Studijní řád.

§ 1.

Obecná nařízení o studii fakultních, vydaná výnosem ze dne 1. října 1850, č. 370 ř. z., platí i pro posluchače katolických bohosloveckých fakult s úpravami uvedenými v §§ 2 až 13.

§ 2.

(1) Za řádné posluchače na katolických bohosloveckých fakultách mohou býti přijati a imatrikulováni

a) absolventi československých gymnasií kteréhokoliv typu, státních anebo s právem veřejnosti, kteří s prospěchem vykonali zkoušku dospělosti,

b) absolventi reálků a jiných škol středních, kteří na tuzemském gymnasiu kteréhokoliv typu, státním anebo s právem veřejnosti, s prospěchem vykonali doplňovací zkoušku dospělosti,

c) českoslovenští státní občané, kteří nabyli tuzemského uznání svých studií v cizině ko-

naných v takovém rozsahu, že jsou oprávněni k studiu na universitě jako řádní posluchači.

(2) Za řádné posluchače zapsaní absolventi reálných gymnasií a reformních reálných gymnasií, po případě absolventi jiných typů škol středních, kteří nemohou vysvědčením dospělosti prokázat dostatečnou znalost řeckého jazyka, jsou povinni nejdéle před započítáním biblického studia Nového zákona podrobiti se doplňovací zkoušce z řečtiny buď na gymnasiu nebo na fakultě, po případě, ustanoví-li tak profesorský sbor, absolvovati na fakultě kurs řečtiny a podrobiti se příslušným zkouškám.

§ 3.

(1) Kdož si přeje býti imatrikulován za řádné posluchače bohosloví, přihlásí se osobně na děkanství fakulty, při čemž předloží dvojmo nacionále obsahující udání, zda byli přijati za chovance kněžského semináře anebo některého řádu či nikoliv.

(2) Chovanci kněžského semináře a chovanci řádoví předloží nacionále ověřené představeným, který jest pověřen řízením alumnů nebo kleriků. Externisté, kteří jsou kleriky, mají přiložiti k nacionále písemné doporučení svého ordinariátu, po případě řeholního představeného.

§ 4.

Posluchači bohosloveckých fakult, kteří jsou podle § 14 nařízení ze dne 12. července 1850, č. 310 ř. z., osvobozeni od placení kolejného, jsou také osvobozeni od placení zápisného, nikoliv však od kolkovného.

§ 5.

Seznamy přednášek (knihy ohlašovací), po případě archy ohlašovací posluchačů bohosloví mají i místo pro zapsání prospěchových známek z jednotlivých kolegií.

§ 6.

Na začátku každého semestru ohlásí posluchači theologie na děkanství kolegia, která chtějí slyšeti. Děkan viduje opověď v seznamu přednášek anebo v archu ohlašovacím.

§ 7.

Děkanství sestaví seznam všech řádných i mimořádných posluchačů fakulty a poznamená u jednotlivých, zda a kolik jest jim platiti zápisného, kolkovného, kolejného a semestrálních poplatků. Podle toho osvědčí kvestura, na samostatných fakultách děkanství, posluchačům případné osvobození v seznamu přednášek anebo v ohlašovacím archu.

§ 8.

Nacionalia nutná k sepsání hlavního katalogu shromáždí děkanství, a pokud se týče, odevzdá je kvestuře.

§ 9.

Děkanství zpracuje příruční seznam anebo katalog zapsaných posluchačů k potřebě profesorů.

§ 10.

(1) Za mimořádné posluchače mohou býti přijati, kdož podle úsudku děkana prokazují takový stupeň vzdělání, aby mohli sledovati přednášky, které chtějí poslouchati.

(2) V pochybných případech rozhodne profesorský sbor, má-li studující býti zapsán za mimořádného posluchače či nikoliv. Proti takovému rozhodnutí profesorského sboru není odvolání.

(3) Profesorskému sboru přísluší s konečnou platností rozhodnouti, možno-li jako mimořádné posluchačky připustiti k studiu ženy, po případě jen ve zvláštních kursech.

(4) Chovanci kněžského semináře a chovanci řádoví mohou býti přijati za mimořádné posluchače jenom podle ustanovení § 3.

§ 11.

(1) O vyplnění a užívání seznamu přednášek anebo ohlašovacího archu pro mimořádné posluchače platí tytéž předpisy jako pro řádné posluchače.

(2) Ustanovení §§ 8 a 9 vztahují se i na posluchače mimořádné.

§ 12.

Mimořádné studium bohosloví, konané na fakultě po absolvování střední školy, avšak před gymnasiijní zkouškou dospělosti, může profesorský sbor ve výjimečných případech započísti do řádného studia nejvýše v rozsahu dvou semestrů, pokud by tím doba, vymezená pro středoškolská studia, nebyla zkrácena pod 8 let.

§ 13.

Přednášející jsou povinni přihlížeti k tomu, aby posluchači pravidelně navštěvovali kolegia, do nichž jsou zapsáni, a návštěvu potvrditi v seznamu přednášek anebo v ohlašovacím archu.

II. Normální studium.

§ 14.

(1) Normální studium na katolických boho-

sloveckých fakultách trvá deset semestrů čili pět roků.

(2) Studium toto se počíná pravidelně v zimním semestru, avšak výjimečně může býti po svolení profesorského sboru započato i v semestru letním.

§ 15.

Předmětem studia na katolických fakultách bohosloveckých jsou:

1. nauky propedeutické;
2. hlavní nauky theologické;
3. pomocné nauky theologické;
4. zvláštní nauky propedeutické a theologické (§ 20).

§ 16.

Propedeutickými naukami jsou:

1. křesťanská filosofie na základě scholastickém (t. j. logika, kosmologie, psychologie, kritika neb kriteriologie, ontologie, theodicaea, ethika a přirozené právo);
2. dějiny filosofie.

§ 17.

Hlavní nauky theologické jsou:

1. základní bohosloví;
2. zvláštní věrouka (dogmatika);
3. mravouka (morálka);
4. biblické studium Starého zákona (úvod do knih a obojí exegese);
5. biblické studium Nového zákona (úvod do knih a obojí exegese);
6. církevní dějiny a patrologie;
7. církevní právo;
8. pastýřské bohosloví (pastorálka), t. j. hodegetika, homiletika, liturgika a nauka o zpovědní praksi.

§ 18.

Pomocné nauky theologické jsou:

1. srovnávací věda náboženská;
2. biblické vědy pomocné (archeologie a hermeneutika) a biblická filologie, t. j. jazyky k biblickému studiu nutné (biblická řečtina a hebrejščina) a užitečné (arabština, aramejščina, arménština, syrština, koptština, asyrština);
3. jazyk staroslověnský, staroslověnský překlad Písma svatého a liturgie staroslověnská;
4. křesťanská sociologie;

5. obecná pedagogika, dějiny pedagogiky, katechetika, metodika a didaktika náboženského vyučování;

6. křesťanská archeologie, dějiny církevního umění a ochrana církevních památek;

7. dějiny a theorie církevní hudby.

§ 19.

(1) Jednotlivé nauky jest přednášeti tak, aby ve lhůtě, jejich přednáškám vyměřené, byla všechna látka soustavně a úměrně podána.

(2) Předměty, vyžadující více týdenních hodin, než je týdenní úvazek profesorův, rozloží se podle možnosti na více školních roků tak, aby profesor ve dvou až třech letech střídavě přednášel látku na dva až tři díly rozdělenou a aby posluchačům společně ze dvou až tří ročníků byla dána příležitost ve dvou až třech letech slyšeti úplný kurs předmětu. V takovém případě se rozčlení látka tak, aby oddíl, během jednoho roku přednášený, tvořil podle možnosti uzavřený ideový celek.

§ 20.

(1) Kromě soustavných přednášek, o nichž je řeč v § 19, konají se z nauk propedeutických i theologických zvláštní přednášky o důležitých úsecích zmíněných oborů anebo otázkách s nimi souvisejících (cursus peculiares).

(2) Návštěva těchto přednášek není povinná, avšak podle ustanovení o licenciátu anebo podle usnesení profesorského sboru může býti závazná pro ty, kdož chtějí dosíci této akademické hodnosti.

§ 21.

(1) Školení ve vědecké práci se děje v seminárních cvičeních.

(2) Cvičení tato nejsou povinná, avšak v rozsahu, stanoveném v podmínkách pro dosažení licenciátu a doktorátu (§§ 36 až 38, 41 a 54), jsou závazná pro ty, kdož se chtějí podrobiti státním zkouškám anebo rigorosu.

§ 22.

(1) Nauky se rozvrhují do studijní osnovy způsobem uvedeným v následujících odstavcích.

(2) V prvních čtyřech semestrech, které tvoří propedeutické dvouletí (biennium propaedeuticum), konají se a ukončí přednášky z těchto oborů:

a) z nauk hlavních:

křesťanská filosofie ve 4 semestrech po

5 hodinách týdních (20 semestrálních hodin);

dějiny filosofie ve 4 semestrech po 1 hodině týdně (4 semestrální hodiny);

základní bohosloví ve čtyřech semestrech po 3 hodinách týdních (12 semestrálních hodin),

b) z nauk pomocných:

hebrejšтина;

řecký jazyk biblický;

theologická encyklopedie a dějiny bohosloví,

c) z nepovinných zvláštních přednášek,

jako jest studium vybraných míst z Aristotela a sv. Tomáše nebo filosofické otázky týkající se přírodních věd, anebo experimentální psychologie.

(3) V třetím až pátém ročníku přednášejí se ostatní nauky theologické v tomto rozsahu a postupu:

1. Do konce šestého semestru se ukončí:

a) z nauk hlavních:

biblické studium Starého zákona v rozsahu 16 semestrálních hodin;

biblické studium Nového zákona v rozsahu 16 semestrálních hodin,

b) z nauk pomocných:

hermeneutika;

biblická archeologie;

jazyk staroslověnský a staroslověnský překlad Písma svatého;

východní jazyky, užitečné k studiu Písma svatého.

2. Do konce osmého semestru se ukončí:

a) z nauk hlavních:

dějiny církevní a patrologie v rozsahu 16 semestrálních hodin;

církevní právo v rozsahu 14 semestrálních hodin,

b) z nauk pomocných:

pomocné nauky historické;

československé dějiny církevní;

křesťanská archeologie a dějiny církevního umění;

dějiny a theorie církevní hudby.

3. Do konce desátého semestru se ukončí:

a) z nauk hlavních:

zvláštní věrouka v rozsahu 24 semestrálních hodin;

mravouka v rozsahu 16 semestrálních hodin;

pastýřské bohosloví v rozsahu 16 semestrálních hodin,

b) z nauk pomocných:

srovnávací věda náboženská;

křesťanská sociologie;

ochrana církevních památek;

obecná pedagogika a dějiny pedagogiky;

katechetika, methodika a didaktika náboženského vyučování;

c) zvláštní přednášky podle ohlášení jednotlivých profesorů.

§ 23.

(1) Řádní posluchači normálního studia jsou povinni navštěvovati přednášky z nauk propedeutických a hlavních nauk theologických, a to v postupu a minimálním rozsahu, stanoveném studijní osnovou.

(2) Profesorské sbory mohou na svých fakultách v rámci celkového rozvrhu jednotlivým naukám propedeutickým a hlavním naukám theologickým určit i větší rozsah jako závazný a přednášky z těchto oborů rozložit podle potřeby na větší anebo menší počet semestrů, avšak mají při tom dbáti toho, aby přednášky z kteréhokoliv hlavního předmětu byly ukončeny v témže semestru, jak stanoveno základní osnovou studijní.

(3) V rámci celkového rozvrhu ustanoví profesorské sbory na svých fakultách, které z pomocných nauk jsou závazné a v jakém rozsahu, a zároveň určí, v kterých semestrech jest tyto přednášky navštěvovati.

(4) Seminární stanovy určují, v kterých semestrech se mohou posluchači účastniti jednotlivých seminárních cvičení.

§ 24.

(1) Studijní osnovou není dotčena povinnost profesorů ani docentů konati přednášky v rozsahu nejmenšího úvazku učebního, ani není omezeno jejich právo konati přednášky o zvláštních otázkách jejich oboru i v rozsahu převyšujícím tento úvazek.

(2) Posluchači mohou si i mimo rozsah studijní osnovy vyvoliti přednášky nebo seminární cvičení, která se konají na fakultě

bohoslovecké nebo na jiné, avšak mají si, pokud jsou kleriky anebo chovanci řádovými, vyžádati schválení od toho, na něhož biskup anebo představený řádu řízení jejich studií vynesl, a když opovídají kolegia, prokázati jeho souhlas.

(3) Studijní osnovou není omezena svobodná volba přednášek těch posluchačů, kteří nemají v úmyslu absolvovati normální studium katolického bohosloví.

§ 25.

(1) Semestr lze do předepsaného normálního studia započísti jen tehdy, prokáže-li posluchač v něm návštěvu aspoň 20 týdenních hodin přednášek.

(2) Do předepsaného nejmenšího počtu hodin započítávají se také seminární cvičení.

(3) Nedostávající se počet hodin v některém semestru, pokud nepřesahuje polovinu předepsaného počtu, může býti nahrazen přebytkem hodin v semestru jiném.

(4) Semestr lze započísti do řádného studia jen tehdy, navštěvoval-li posluchač přednášky aspoň po dvě třetiny semestru.

§ 26.

(1) Prospěch posluchačů v studiu zjišťuje se odbornými zkouškami a kolokvií.

(2) Odborné zkoušky se konají z nauk propedeutických a z hlavních nauk theologických.

(3) Z pomocných nauk theologických konají se konečná kolokvia po ukončení příslušných přednášek.

(4) Ze zvláštních přednášek z nauk propedeutických a theologických (§ 20) mohou se posluchači na konci přednášek podrobiti konečným kolokviím.

(5) Znalosti posluchačů u odborných zkoušek a konečných kolokvií hodnotí se známkami podle stupnice: eminenter, valde bene, bene, sufficienter, insufficienter.

(6) Za odborné zkoušky a konečná kolokvia nevybírají se zkušební taxy.

§ 27.

Profesoři a docenti mohou podle svého uznání kdykoliv s posluchači konati kolokvia.

§ 28.

(1) Posluchači jsou povinni podrobiti se odborným zkouškám z nauk propedeutických a hlavních nauk theologických, po případě ko-

nečným kolokviím z těch pomocných nauk theologických, které profesorský sbor prohlásil za povinné, na konci onoho semestru, v němž se končí příslušné přednášky.

(2) Z nauk přednášených po dobu jednoho nebo dvou semestrů koná se odborná zkouška nebo konečné kolokvium z celé látky najednou; z nauk rozložených do více ročníků jest každoročně koncem letního semestru konati dílčí odborné zkoušky, po případě i kolokvia, a to z látky během školního roku přednesené.

(3) K odborným zkouškám z hlavních nauk theologických může místní ordinariát vyslati svého komisaře, ustanoveného z profesorů anebo doktorů theologie pro zkoušky z jednotlivých nauk.

(4) Termín odborné zkoušky nebo povinného konečného kolokvia určuje a vyhlašuje děkan po dohodě s examínátorem (§ 29).

§ 29.

(1) Při odborné zkoušce nebo při konečném kolokviu zkouší přednášející odborný profesor anebo jej v přednáškách zastupující suplent.

(2) Zkoušející profesor (suplent) zhodnotí vědomosti zkoušeného přiměřenou známkou a zapíše ji i s podpisem do seznamu přednášek, v němž pod názvem navštěvovaných přednášek přesně vyznačí též nauku anebo úsek látky, z něhož se zkouška konala.

(3) Kromě toho sepíše se o zkoušce protokol, v němž je vytčeno, z které nauky nebo z kterého jejího dílčího úseku a kdy se zkouška konala, kteří posluchači se zkoušce podrobili a jaké známky dostali. Protokol podepíše zkoušející profesor, po případě i ordinariátní komisař, a viduje děkan.

(4) O vykonané zkoušce, po případě o všech odborných zkouškách a konečných kolokviích, které posluchač během školního roku vykonal, vydá děkanství na požádání řádně kolokvané vysvědčení, podepsané děkanem.

(5) O úlevě pro kandidáty státních zkoušek platí § 35.

§ 30.

(1) Řádní posluchači, kteří se v předepsané době nepodrobili odborným zkouškám anebo povinným kolokviím konečným, nemohou včitatelným způsobem navštěvovati přednášky následujícího ročníku normálního studia, jestliže před jeho započítím nepodstoupili tyto zkoušky anebo nedosáhli odkladu jich.

(2) Odklad odborné zkoušky anebo povinného konečného kolokvia na dobu jednoho semestru povoluje děkan po dohodě s examíná-

torem, odklad na dobu druhého semestru povoluje profesorský sbor.

(3) Posluchači, který neobstál při odborné zkoušce anebo povinném konečném kolokviu, určí examinátor dobu, po níž se může hlásiti k opravné zkoušce, a poznamená věc do zkušebního protokolu.

(4) Opravnou zkoušku jest konati na téže fakultě a má při ní za přítomnosti děkana, po případě i ordinariátního komisaře, zkoušeti zpravidla ten, kdo byl examinátorem při první zkoušce.

(5) Neobstál-li kandidát znovu, ať z jednoho či více předmětů, může děkan v dohodě s examinátorem, po případě s examinátory, uložit, aby kandidát po jeden anebo i více semestrů navštěvoval přednášky příslušné nauky, než bude připuštěn ke druhé opravné zkoušce odborné.

(6) Třetí opravná zkouška se již nepřipouští.

§ 31.

(1) Posluchačům, kteří ukončili normální studium a vykonali všechny předepsané zkoušky z normálního studia bohosloveckého, vydává se absolutorium; tím pak, kdož jinak fakultu opouští, vydává se vysvědčení na odchodnou.

(2) Ve vysvědčení na odchodnou i v absolutoriu uvádějí se přednášky, které posluchač na fakultě navštěvoval, a známky, které dostal při jednotlivých odborných zkouškách a konečných kolokviích. Konečně se uvádějí seminární cvičení, která vykonal a známky, jichž se mu dostalo.

(3) Vysvědčení na odchodnou a absolutorium podpisuje děkan, a je-li fakulta včleněna do university, i rektor.

III. Akademické hodnosti.

§ 32.

Řádní posluchači katolických fakult bohosloveckých mohou dosáhnouti akademických hodností licenciátu a doktorátu, jestliže kromě povinných přednášek normálního studia navštěvovali ještě zvláštní přednášky a seminární cvičení a vykonali zkoušky, které jsou dále předepsány.

§ 33.

Licenciátu bohosloví dosahují řádní posluchači, kteří se s úspěchem podrobili:

1. státní zkoušce z biblického studia Starého a Nového zákona,

2. státní zkoušce z církevních dějin a církevního práva,

3. státní zkoušce z praktické morálky a

4. státní zkoušce z veškerého bohosloví, když předtím po ukončeném normálním studiu bohosloveckém absolvovali na fakultě dva semestry zvláštního průpravného studia k licenciátu.

§ 34.

(1) K státním zkouškám mohou býti připuštěni jenom imatrikulovaní řádní posluchači, kteří s úspěchem vykonali odborné zkoušky z propedeutických nauk předepsaných pro normální studium, což jest doložiti při přihlášce k první státní zkoušce, kterou kandidát hodlá vykonati.

(2) Kandidát se přihlašuje k státní zkoušce na děkanství a přitom předloží doklady o vykonaných bohosloveckých studiích, zkouškách a seminárních cvičeních, které jsou podle §§ 36 až 38 předpokladem, aby se mohl podrobiti státní zkoušce, k níž se hlásí.

(3) Děkanství oznámí vyhláškou anebo dopisem, kdo je připuštěn k jednotlivým státním zkouškám.

§ 35.

Fakultním posluchačům, kteří jsou v nejdříve možném termínu připuštěni k státní zkoušce biblické anebo historicko-právní, odkládají se v semestru, v němž se státní zkouška koná, odborné zkoušky z nauk, které jsou předmětem dotčené státní zkoušky. Obstojí-li kandidát při státní zkoušce, rozhodne zkušební komise, zda a z kterých předmětů jsou vědomosti kandidátovy uznány za vyhovující pro odbornou zkoušku fakultního studia. Uzná-li zkušební komise, že kandidát nevyhověl ani požadavkům pro odbornou zkoušku, pokládá se kandidát za reprobovaného i při této zkoušce.

§ 36.

K státní zkoušce z biblického studia Starého a Nového zákona mohou býti připuštěni, kdož předloží doklady, že:

1. absolvovali aspoň třetí ročník normálního studia,

2. z hlavních nauk absolvovali studium Starého a Nového zákona aspoň v rozsahu požadovaném normálním studiem (§ 22) a s úspěchem vykonali odborné zkoušky z obou předmětů,

3. s úspěchem vykonali konečná kolokvia z těchto pomocných nauk:

- a) z biblické řečtiny,
- b) z hebrejštiny,
- c) z biblické archeologie a hermeneutiky,
- d) ze dvou orientálních nářečí biblických anebo z jednoho orientálního nářečí biblického a ze staroslověnského jazyka,

4. aspoň rok navštěvovali seminář buď Starého nebo Nového zákona.

§ 37.

K státní zkoušce z církevních dějin a církevního práva mohou být připuštěni, kdož předloží doklady, že:

1. absolvovali aspoň čtvrtý ročník normálního studia,

2. z hlavních nauk absolvovali přednášky církevních dějin, patrologie a církevního práva aspoň v rozsahu požadovaném normálním studiem (§ 22) a s úspěchem vykonali odborné zkoušky z obou předmětů,

3. s úspěchem vykonali konečné kolokvium z pomocné nauky křesťanské archeologie,

4. aspoň rok navštěvovali seminář buď církevních dějin anebo církevního práva.

§ 38.

K státní zkoušce z praktické morálky mohou být připuštěni, kdož předloží doklady, že:

1. absolvovali celé normální studium,

2. z hlavních nauk absolvovali přednášky morálky a pastorálky aspoň v rozsahu požadovaném normálním studiem (§ 22) a s úspěchem vykonali odborné zkoušky z obou předmětů a

3. s úspěchem vykonali konečná kolokvia z těchto pomocných nauk:

- a) z křesťanské sociologie,
- b) z pedagogiky,
- c) z dějin pedagogiky,
- d) z katechetiky, didaktiky a methodiky,

4. aspoň jeden rok navštěvovali seminář buď morálky nebo pastorálky.

§ 39.

(1) Státní zkouška z praktické morálky se koná písemně jako zkouška klausurní.

(2) Thema písemné práce určuje profesor pastorálky po slyšení profesora morálky tak, aby při řešení případu bylo možno vyložit i učení, a stanoví, lze-li užiti pomůcek a jachů.

(3) Práci posuzují profesori morálky a pastorálky a děkan úsudek buď potvrzuje anebo svým hlasem rozhoduje.

(4) K jejímu vypracování jsou vyměřeny nejvýše čtyři hodiny.

(5) Při dozoru se střídají oba profesori posuzující anebo jimi ustanovení zástupci.

§ 40.

(1) Pořad státních zkoušek biblické, historicko-právní a z praktické morálky lze měniti, ale nelze jednotlivé zkoušky konati, dokud nebyla v požadovaném rozsahu absolvována studia předepsaná pro připuštění k jednotlivým zkouškám.

(2) Řádný posluchač, který uvedené tři státní zkoušky anebo některou z nich nevykonal během normálního studia, podstoupí, chce-li dosíci licenciátu, po skončeném normálním studiu v libovolném pořadu ty z uvedených zkoušek, kterých se mu nedostává.

(3) Ve zvláštních případech může profesorský sbor dovoliti, aby kandidát byl připuštěn k státní zkoušce bez konečného kolokvia z některé nauky pomocné s tou podmínkou, že kolokvium doplní nejpozději před státní zkouškou z veškerého bohosloví k licenciátu. V tom případě bude mu vysvědčení o státní zkoušce vydáno teprve po vykonání odloženého kolokvia.

§ 41.

K státní zkoušce z veškerého bohosloví k licenciátu může být připuštěn kandidát, který předloží doklady:

1. že absolvoval přednášky základního bohosloví a zvláštní věrouky (dogmatiky) aspoň v rozsahu požadovaném normálním studiem (§ 22) a s úspěchem vykonal odborné zkoušky z obou předmětů,

2. že s úspěchem vykonal státní zkoušku biblickou, historicko-právní a z praktické morálky i všechna pro ně předepsaná konečná kolokvia,

3. že se po ukončeném normálním studiu věnoval po dobu dvou semestrů jako řádný posluchač na fakultě zvláštním průpravným studiem k licenciátu (průpravný rok k licenciátu),

4. že ředitel kteréhokoliv semináře při fakultě zřízeného schválil kandidátovu práci v tomto semináři vykonanou, která prokazuje kandidátovu schopnost k samostatné vědecké činnosti. Seminární práci jest předložiti zároveň s přihláškou k státní zkoušce z veškerého bohosloví k licenciátu.

§ 42.

(1) Předmětem průpravného studia k licenciátu (§ 33, č. 4) jsou zvláštní přednášky a seminární cvičení ze základního bohosloví, dogmatiky a morálky, jakož i jiné zvláštní přednášky toho roku konané, týkající se exegetese dogmatických míst Starého a Nového zákona, dějin dogmatu, unionistických otázek dogmatických a j., vše v rozsahu aspoň 10 týdenních hodin v každém semestru, počítaje v to i cvičení seminární.

(2) Z těchto předmětů nekonají se odborné zkoušky, avšak profesor může stanovit kolokvia.

§ 43.

Předmětem státní zkoušky z veškerého bohosloví k licenciátu jsou základní bohosloví, zvláštní věrouka (dogmatika) a spekulativní morálka.

§ 44.

(1) Státní zkoušky se konají před zkušebními komisemi.

(2) Předsedou každé zkušební komise je děkan. Je-li zaneprázdněn, zastupuje ho proděkan, a toho nejstarší profesor.

(3) Zkušební komise pro zkoušku biblickou a pro zkoušku historicko-právní tvoří kromě předsedy zpravidla dva examinatori, t. j. dva řádní profesori obou hlavních oborů, které jsou předmětem státní zkoušky, po případě jejich zástupci.

(4) Zkušební komise pro státní zkoušku z veškerého bohosloví k licenciátu tvoří za předsednictví děkana tři řádní profesori, a to základního bohosloví, zvláštní věrouky a morálky. Profesorský sbor může ustanovit ještě druhého examinatora ze zvláštní věrouky.

(5) Je-li předsedajícím profesorem některého zkušebního předmětu a proto examinatorem, tvoří komisi jen předseda a jeden člen, po případě při státní zkoušce z veškerého bohosloví k licenciátu předseda a dva členové.

(6) Není-li pro některý zkušební obor právě řádného profesora, anebo je-li zaneprázdněn, jest místo něho za examinatora povolati mimořádného profesora téhož oboru, anebo kdyby toho nebylo, učitele, jemuž je suplování téhož oboru svěřeno, je-li doktorem bohosloví. Jinak budiž povolán profesor oboru nejvíce příbuzného.

(7) Ministerstvo školství a národní osvěty jmenuje do jednotlivých komisí vládního komisaře z profesorů bohoslovecké fakulty

anebo z doktorů bohosloví k návrhu profesorského sboru. Příslušný ordinariát, po případě kancléř fakulty jmenuje do jednotlivých komisí církevní komisaře z profesorů bohoslovecké fakulty nebo z doktorů bohosloví v dohodě s profesorským sborem. Komisaři mohou se podle svého uznání účastniti zkoušek i jednání zkušební komise. Pokud nebyl vládní anebo církevní komisař jmenován, vykonává jejich funkci předseda komise.

§ 45.

(1) Děkan jako předseda zkušebních komisí ohlásí každoročně lhůty, v nichž se kandidáti mají hlásiti k státním zkouškám, i dny, kdy se státní zkoušky budou konati.

(2) Lhůta přihlášek k prvním třem státním zkouškám stanoví se zpravidla na polovinu června.

(3) Termín státních zkoušek biblické a historicko-právní stanoví se zpravidla na konec studijního roku anebo na začátek následujícího studijního roku.

(4) Termín státní zkoušky z praktické morálky stanoví se zpravidla na druhou polovinu června.

(5) Na základě přihlášky kandidátovy, kdykoliv učiněné, určí se termín státní zkoušky z veškerého bohosloví zpravidla na konec druhého semestru průpravného roku k licenciátu, nejdříve však v druhé polovině tohoto semestru.

(6) Podle potřeby možno zkušební termín určití v jinou vhodnou dobu.

§ 46.

(1) Státní zkoušky biblická, historicko-právní a z veškerého bohosloví k licenciátu jsou zkouškami veřejnými.

(2) Při státních zkouškách jest kandidátům prokázati nejen znalost naukových skupin, z nichž se zkoušky konají, a celkové zvládnutí jejich látky, nýbrž i příslušnou znalost důležitých pramenů a základní literatury zkoušených oborů.

§ 47.

(1) Státní zkouška se koná tím způsobem, že každý z examinatorů zkouší kandidáta zpravidla půl hodiny. Podle toho trvají státní zkouška biblická a státní zkouška historicko-právní jednu hodinu. Státní zkouška z veškerého bohosloví k licenciátu trvá dvě hodiny, z čehož na zvláštní věrouku (dogmatiku) připadá jedna hodina.

(2) Předseda má právo při zkoušce klásti otázky, povinnost zkoušeti má jenom tehdy, je-li profesorem některého zkušebního předmětu a proto examinátorem.

§ 48.

(1) Předseda a examinátoři se poradí o výsledku zkoušky.

(2) Znalosti kandidátů se posuzují přísněji při státních zkouškách než při zkouškách odborných.

(3) Jednotliví examinátoři označí znalosti kandidátovy známkami podle stupnice: „eminenter“, „bene“, „insufficenter“. Znamka „sufficenter“ není při státní zkoušce přípustná a vědomosti, odpovídající této známce při zkoušce odborné, jsou pro státní zkoušku nedostatečné.

(4) Celková známka se vyjádří takto:

a) jestliže všichni examinátoři udělili známku „eminenter“, je kandidát aprobován „per vota unanimita cum applausu“, jinak jen „per vota unanimita“,

b) je-li jedna známka „insufficenter“, je kandidát reprobován.

§ 49.

(1) O vykonané zkoušce státní, ať ústní či písemné, jest sepsati protokol anebo jest zapisati výsledek do zkušebního katalogu.

(2) Examinátoři zapíší jednotlivé známky do protokolu nebo do zkušebního katalogu a stvrdí je podpisy.

(3) Děkanství vydá kandidátu řádně kolokované vysvědčení o vykonané zkoušce podepsané děkanem jakožto předsedou zkušební komise.

§ 50.

(1) Kandidát, který při státní zkoušce neobstál, nemůže býti připuštěn k jiné státní zkoušce, nýbrž může toliko opakovati na téže fakultě touž státní zkoušku, a to nikoliv před uplynutím tří měsíců.

(2) Byl-li po druhé reprobován, může státní zkoušku opakovati po uplynutí nejmeně jednoho roku.

(3) Neobstál-li po třetí, nemůže již na žádné katolické bohoslovecké fakultě býti připuštěn k státní zkoušce a také mu nelze nostrifikovati licenciát nebo doktorát bohosloví, kterého by snad v cizině nabyt. O tak reprobovaných kandidátech podává se zpráva ostatním katolickým fakultám.

§ 51.

(1) Taxa za státní zkoušku biblickou anebo historicko-právní činí 110 Kč, z čehož předseda obdrží 30 Kč, každý examinátor 25 Kč, každý komisař 10 Kč, kancelářský fond fakultní 10 Kč. V nepřítomnosti některého komisaře plyne podíl naň připadající do státní pokladny.

(2) Taxa za státní zkoušku z praktické morálky činí 50 Kč, které se rozdělí mezi oba posuzující profesory.

(3) Taxa za státní zkoušku z veškerého bohosloví k licenciátu činí 160 Kč, z čehož předseda obdrží 30 Kč, každý examinátor 25 Kč, každý komisař 10 Kč, kancelářský fond fakultní 10 Kč. V nepřítomnosti některého komisaře se naloží se zbylým obnosem jako v odstavci 1.

(4) Jinak o zkušebních taxách platí obdobně ustanovení oddílu C, D a E vládního nařízení ze dne 22. prosince 1920, č. 680 Sb. z. a n., o nové úpravě tax za udílení akademických stupňů na universitách a na vysoké škole zvěrolékařské.

§ 52.

Kandidát, který s úspěchem vykonal státní zkoušku z veškerého bohosloví, dosahuje licenciátu. Vykonal-li předepsaným způsobem vyznání víry v ruce děkana fakulty, vydá tento kandidátu diplom o dosaženém licenciátu bohosloví, jakožto hodnosti prokazující zvláštní způsobilost vyučovati bohosloví.

§ 53.

Na doktora bohosloví může býti promovován licenciát bohosloví, jenž

1. se po dosažení licenciátu věnoval ještě dva semestry jako řádný posluchač vědecké práci na fakultě (průpravný rok k doktorátu),
2. předložil disertaci a
3. po schválení a vytištění disertace s úspěchem se podrobil rigorosu.

§ 54.

(1) Povinným předmětem studia v průpravném roce k doktorátu jsou vědecká cvičení v některém ze seminářů oné skupiny nauk při státních zkouškách sdružených, z níž bylo vzato thema disertační, po případě zvláštní přednášky z těchto oborů celkem v rozsahu aspoň 4 hodin týdních v každém semestru. Jinak jest rok určen k přípravě disertace a rigorosa.

(2) Žádá-li toho látka disertační práce,

může v mimořádných případech profesorský sbor dovoliti, aby kandidát tento rok anebo jeho část absolvoval na některé jiné fakultě bohoslovecké, kde má pro svoji práci více pomůcek, po případě, aby po určitou dobu pracoval mimo sídlo fakulty v archivech, knihovnách anebo vědeckých ústavech, kde jsou dány možnosti pro zpracování látky.

§ 55.

(1) Kandidát chtějí dosáhnouti doktorátu podá žádost profesorskému sboru o připuštění k disertaci a rigorosu a o schválení disertačního thematicu.

(2) Thema disertace si volí kandidát z některé hlavní anebo pomocné nauky bohoslovecké a schvaluje je profesor příslušného oboru za souhlasu profesorského sboru.

(3) Disertace má prokázati nejen kandidátovu schopnost k vědecké práci, nýbrž přinášeti také nové vědecké poznatky.

(4) Disertace má míti rozsah aspoň tři tisíkových archů. Má býti tištěna, avšak profesorský sbor může dovoliti, aby byla zprvu předložena práce psaná, která by byla vytištěna teprve po schválení.

§ 56.

(1) Profesorský sbor ustanoví dva profesory oboru znalé, aby prozkoumali a posoudili podanou disertaci.

(2) Oba podají profesorskému sboru písemné posudky o disertaci a zhodnotí ji známkou podle stupnice užívané u státních zkoušek (§ 48).

(3) Členové profesorského sboru projeví podpisem souhlas anebo nesouhlas s posudkem, po případě připojí poznámky. Podle toho je disertace schválena nebo zamítnuta jednoduše anebo většinou hlasů.

(4) Pokud profesorský sbor neschválil disertaci, nemůže se kandidát podrobiti rigorosu.

(5) Nebyla-li předložena disertace tištěná, jest ji po schválení, nejpozději před promocií, vytisknouti buď v celku anebo v podstatné části anebo ve výstižném výtahu.

(6) Profesorský sbor stanoví, kolik výtisků musí kandidát před promocií odevzdati fakultě, aby je podle svého uznání mohla rozslati.

§ 57.

Rigorošem má kandidát prokázati podrob-

nou znalost oboru, z něhož bylo stanoveno disertační thema.

§ 58.

(1) Rigorosum se koná před zkušební komisí, které předsedá děkan, zastoupený, je-li potřeba, podobným způsobem jako při státních zkouškách.

(2) Členy komise jsou oba profesoři, kteří disertaci posuzovali, třetího člena ustanovuje profesorský sbor buď ze svého středu, anebo z jiných odborníků, čtvrtého člena jako svého komisaře ustanovuje místní ordinariát v dohodě s profesorským sborem.

(3) Je-li předsedající děkan jeden z těch, kdož disertaci posuzovali, zkouší a předsedá zároveň, neustanoví-li v některé z těchto funkcí za sebe zástupce.

§ 59.

(1) Rigorosum je zkouška veřejná a trvá dvě hodiny.

(2) O výsledku rigorosa se radí komise, jejíž rozhodnutí, zapsané do protokolu anebo do zkušebního katalogu a všemi členy komise podepsané, děkan veřejně ohlásí. Ustanovení § 48, odst. 3 a 4 platí tu obdobně.

§ 60.

(1) Neobstál-li kandidát, ustanoví komise, kdy kandidát může zkoušku opakovati, po případě může mu uložiti, aby předložil novou práci, shledá-li, že kandidát látku dostatečně neovládá, takže vznikají pochybnosti, zda pracoval disertaci samostatně.

(2) Nedosáhne-li ani druhou disertaci anebo při opakovaném rigorosu úspěchu, nemůže již kandidát v Československé republice dosíci doktorátu bohosloví a také nelze nostrifikovati doktorát bohosloví, kterého by snad potom v cizině dosáhl.

§ 61.

(1) Taxa za posouzení disertace činí 200 Kč a rozdělí se rovným dílem mezi oba posuzující.

(2) Taxa za rigorosum činí 240 Kč; z toho předseda obdrží 50 Kč, každý examinátor 40 Kč, kancelářský fond universitní, po případě fakultní 20 Kč. Zbytek se rozdělí mezi všechny řádné profesory fakulty, neurčí-li jinak profesorský sbor.

§ 62.

Po úspěšně vykonaném rigorosu jest kandidátu vykonati vyznání viry předepsaným

způsobem do rukou místního ordináře, po případě kancléře fakulty anebo jeho zástupce, a vykázati se potvrzením u děkana profesorského sboru, aby mohla býti vykonána promoce.

§ 63.

(1) Na bohosloveckých fakultách ve svazku universit koná se promoce za předsednictví rektora a u přítomnosti kancléře bohoslovecké fakulty anebo jeho zástupce a děkana fakulty. Promoci vykonává jeden z řádných profesorů (per turnum) ve způsobu obvyklé sponse.

(2) Na samostatných bohosloveckých fakultách koná se promoce za předsednictví děkana u přítomnosti proděkana. Promoci vykonává jeden z řádných profesorů (per turnum).

(3) Jmenovaní funkcionáři podpisují diplom, který obdrží kandidát.

§ 64.

(1) Promoční taxa činí 240 Kč; z toho předseda obdrží 80 Kč, děkan (proděkan) a promotor po 50 Kč, kancelářský fond univerzitní, po případě fakultní 20 Kč. Zbytek se rozdělí stejným dílem mezi řádné profesory fakulty, neurčí-li jinak profesorský sbor.

(2) Jinak platí ustanovení vládního nařízení č. 680/1920 Sb. z. a n.

IV. Uznání studií a zkoušek vykonaných na jiném ústavu.

§ 65.

(1) Studia a zkoušky vykonané na kterékoliv katolické bohoslovecké fakultě v Československé republice platí i na jiných tuzemských katolických fakultách bohosloveckých.

(2) Přestupujícím posluchačím jest se vykázati vysvědčením na odchodnou nebo absolutoriem, po případě i doklady o vykonaných státních zkouškách.

(3) Státní zkoušky jest zpravidla konati na téže fakultě, avšak přestoupí-li posluchač na jinou tuzemskou fakultu ať již během normálního studia anebo později do průpravného roku k licenciátu, může v státních zkouškách pokračovati na této fakultě.

(4) Kdo neobstál při některé odborné anebo státní zkoušce, může zkoušku opakovati jen na téže fakultě.

(5) Rigorosum jest konati pouze na fakultě, kde byla podána a schválena disertace, avšak není nutné, aby to byla fakulta, na níž byly vykonány státní zkoušky a získán licenciát.

§ 66.

(1) Studia a zkoušky vykonané na tuzemském diecézním učilišti bohosloveckém může profesorský sbor při přestupu na fakultu jen tehdy plně uznati a započítati do doby normálního studia fakultního, jestliže shledá, že byla vykonána na učilišti, jež se přizpůsobilo studijní osnově normálního studia podle § 22 rozsahem aspoň hlavních nauk. Profesorský sbor zároveň určí, které z pomocných nauk má posluchač po případě ještě navštěvovati.

(2) Studium vykonané na tuzemském diecézním učilišti bohosloveckém, které studijní osnovu nezavedlo aspoň tou měrou, jak bylo v odstavci 1 vytčeno, lze jen omezeně započítati do doby studií na fakultách ztrávené a náležitě doplniti studiem na fakultě. Profesorský sbor určí, které nauky, v jakém rozvrhu i rozsahu a po jakou dobu má přestupující posluchač na fakultě navštěvovati, aby mohl dosáhnouti absolutoria normálního studia.

(3) Podle týchž zásad se postupuje, jde-li o studium absolvované na řádových učilištích bohosloveckých řádně uznaných.

§ 67.

(1) Posluchači tuzemských bohosloveckých učilišť diecézních anebo řádně uznaných učilišť řádových, které se požadavkům pro normální studium stanoveným v § 22 přizpůsobily rozvrhem a rozsahem aspoň hlavních nauk, mohou býti připuštěni během tohoto studia k státním zkouškám za stejných podmínek, jako posluchači fakult, jestliže

a) jsou na fakultě imatrikulováni jako řádní posluchači,

b) jejich profesori na diecézních anebo řádových učilištích byli doktory bohosloví anebo licenciáty bohosloví a bylo-li na těchto učilištích zřízeno aspoň šest profesorů pro různé obory,

c) vykonali na bohosloveckých učilištích zkoušky z hlavních a pomocných nauk, z nichž jsou požadovány zkoušky podle ustanovení o jednotlivých státních zkouškách (§§ 36 až 38),

d) účastnili se na bohosloveckém učilišti seminárních cvičení v rozsahu stanoveném týmiž ustanoveními.

(2) Posluchači diecézních a řádových ústavů bohosloveckých podávají přihlášky k státním zkouškám stejným způsobem jako posluchači fakult (§ 34).

(3) Posluchači takových bohosloveckých učilišť, o nichž je řeč v odstavci 1, mohou po

pětiletém studiu býti ihned přijati na fakultu, aby se jako řádní posluchači věnovali studiím průpravného roku k licenciátu.

(4) Jestliže se absolventům takových učilišť anebo absolventům fakult bohosloveckých nedostává jedné nebo více státních zkoušek anebo konečných kolokvií z některých nauk pomocných, po případě i potřebného k nim studia nebo seminárních cvičení, ustanoví profesorský sbor, může-li kandidát doplniti studia, konečná kolokvia a státní zkoušky během průpravného roku k licenciátu, či má-li tak a v jakém rozsahu učiniti před přijetím do tohoto roku.

§ 68.

(1) Studující tuzemských diecézních a řádových učilišť bohosloveckých, která se nepřizpůsobila studijní osnově normálního studia podle § 22 rozsahem aspoň hlavních nauk, nebo která nevyhovují podmínce stanovené v § 67, odst. 1, písm. b), nemohou býti během takového studia vůbec připuštěni k státním zkouškám.

(2) Absolventům takových ústavů, kteří chtějí dosáhnouti akademických stupňů, určí profesorský sbor dodatečná studia, která jest jim na fakultě vykonati, aby mohli býti připuštěni k jednotlivým státním zkouškám a přijati do průpravného roku k licenciátu.

§ 69.

(1) Studium konané po jeden nebo více semestrů na tuzemských fakultách jiných než bohosloveckých mohou profesorské sbory katolických fakult bohosloveckých započísti v rozsahu jednoho semestru do předepsané doby studia bohosloveckého, lze-li studium, o jehož započtení jde, aspoň do jisté míry pokládati za přípravu k studiu katolického bohosloví.

(2) Mělo-li by býti takové studium započteno ve větším rozsahu než jednoho semestru, rozhoduje o žádosti ministerstvo školství a národní osvěty, vyslechnouc o tom sbor příslušné fakulty bohoslovecké.

§ 70.

(1) Studium konané po jeden nebo více semestrů na cizozemských fakultách bohosloveckých, které mají právo udíleti akademické hodnosti, může profesorský sbor se schválením ministerstva školství a národní osvěty započísti podle rozsahu vykonaných studií do předepsané doby studijní pod tou podmínkou, že před absolutoriem bude doplněno podle osnovy normálního studia (§ 22).

(2) U těch, kdož chtějí vstoupiti do průpravného roku k doktorátu a dosáhli licenciátu na fakultě, jejíž studijní osnova byla upravena podle apoštolské konstituce *Deus scientiarum Dominus* a aprobována Kongregací seminářů a universit, může profesorský sbor se schválením ministerstva školství a národní osvěty započísti studijní dobu v cizině ztrávenou rozsahem šesti studijních let, odpovídá-li tomu skutečně filosofické a theologické studium v cizině vykonané.

§ 71.

Má-li v cizině nabytý licenciát bohosloví anebo doktorát bohosloví nabytí platnosti v Československé republice, musí býti nostrifikován, pokud není jinak předepsáno, podle zásad stanovených výnosem ze dne 6. června 1850, č. 240 ř. z., o nostrifikaci cizozemských doktorských diplomů.

§ 72.

(1) Nostrifikaci licenciátu povoluje a podmínky nostrifikace k návrhu profesorského sboru stanoví ministerstvo školství a národní osvěty.

(2) Při nostrifikaci v cizině nabytého licenciátu bohosloví stanoví se zpravidla jako minimální podmínka, že žadatel je povinen na tuzemské fakultě podrobiti se zkoušce, jejímž předmětem jsou:

a) církevní dějiny československé,

b) církevní právo platné na území Československé republiky v přítomnosti i minulosti,

c) obecná pedagogika, dějiny pedagogiky, katechetika, metodika, didaktika a školní zákony československé. V tomto rozsahu stanovená zkouška trvá půldruhé hodiny.

(3) Liší-li se rozsah nauky podle studijní osnovy fakulty, na níž žadatel v cizině dosáhl licenciátu, podstatně od rozsahu, v jakém se vyučuje nauce podle osnovy normálního studia (§ 22), má profesorský sbor podle svého uznání navrhnouti, aby žadatel byl povinen konati doplňovací zkoušku (státní, odbornou, anebo konečné kolokvium).

(4) Ministerstvo školství a národní osvěty může, vyžádajíc si dobrozdání aspoň dvou fakult, stanoviti obecné podmínky nostrifikační pro ty, kdož nabyli licenciátu nebo doktorátu bohosloví na určité cizozemské fakultě anebo na papežských fakultách římských a na fakultách určitého státu, řídících se stejnými předpisy. V tom případě může provádění nostrifikací svěřiti profesorským sborům bohosloveckých fakult.